
Rába György

KOSZTOLÁNYI IDŐN TÚLI SZABADDOBÁSAI

A köröm meg a szakáll azok igen
a kiszabott és ráalkudott időn túl is nőnek
de a bátorságról fennen hirdethetem
bátor aki Rómában a kommunizmust
Moszkvában viszont a fasizmust élteti
most sehol sincs fekete ing se vörös zászló
mégis az én síron túli műveim manapság
itt sorakoznak fél- sőt egészvászson kötésben
ezt sose gondoltam volna ugyan
írtam regényeket négynek az értékével
magam is tisztában voltam persze
novelláim száma majdnem annyi ahány
hónapot töltöttem földi vendéglátékomban
a vers pedig ha nem is úgy született
mint ahogy lélegzetet vesz az ember
de ahány mély levegőt magaslaton
valóban írtam hetente megélhetésért
soha kényszerűen írásra ajzott
a síró kalauz a meglopott hőember haldokló ház
a mindennapi álarcosbál a sebtapaszos ló a légy
egy könyv idegen város színházi élmény
a nyelv lúdbőröztető szépsége torzulása
ám hogy tíz kötetbe rendezzék sóhajaimat
szösszeneteimet mint díszszemlére katonákat
sose gondoltam volna erre sose
pedig terepszínű hadrendjük mellett
immár glédában s fehér egyenruhában
állnak ugyanők utószülött gyermekeim
mint amikor zászló alá hívják
az egymást követő évjáratokat
lehetséges-e hogy egy armádiát teremtettem
ha igen legyenek ők az új üdvhadsereg
orvosok határok (és fegyverek) nélküli csapata

MÉG MA IS LÁZONG

Még ma is lázong a kamasz
engeszteletlen éhezik
bennem mert kiköpi a felnőtt
emészthetetlen tetteit
nem hízik megállapodott kor
ételén a mindennapi
elé rakott tányér falatját
undorodva félrelöki
lefitymálja és gúnyolódik
a pókhasún a gömbfejen
milyen olcsóság zsírja tömte
hogy ily vágósúlyú legyen
a kamasz inkább nagyokat
nyel s akár sose nőne föl
nehogy így tengődnie kelljen
egyenkosztok csöbreiből
de arra feni a fogát
amit egyszer élvezhetett
a föld végéről hozta el
csak rá gondoló szeretet

Polcz Alaine

HALÁL ÉS CSEREPEK (I)

A hagyatékról

Mészöly Miklós hagyatéka sok meglepetést hozott. Számomra is, aki több mint fél évszázada vele, mellette éltem.

Mivel megszoktam, hogy íróasztalát, szobáját teljes tiszteletben tartsam, a hétvégi ház és a pesti lakás fiókjait, irattartóit csak jóval halála után kezdtem kinyitni. (Még mindig vannak lezárt dobozok.)

Sok meglepetés ért. Az egyik ez a kézirat volt, amit 1977-ben én adtam neki karácsonyi ajándékként. Az előzménye, hogy

szoktam mesélni a munkám közben látotokról, utazásaimról. Pontosán elmondtam, mi volt, mit láttam, mi történt. Arra kért, hogy mondjam magnóra, amit aztán Bernáth Márta barátnőm legépelte. (Bibó István szamizdatgépírója is ő volt.)

Ezeket dolgozta fel Miklós a PONTOS TÖRTÉNETEK, ÚTKÖZBEN című regényében. Megjelölve: „*Hálával A-nak, hogy megőrizte ezeket a történeteket.*”

Ezt a P. Miklós bácsi, nagybátyám halá-